

Josep Ribera

Plenamar

Premi Poesia
Vicent Andrés Estellés
Ajuntament de Burjassot

Sirgar els oceans coberts de febre
de l'ésser que ens espera al fons dels mots
que escampen l'aire pur que abeura els ulls
oberts al sol de l'alba dels bedolls
on es desgrana eterna la incertesa
de l'ampla vall que és vida de la vida.

Declaració

I

Expert a il·luminar d'ecos la ment
que no reïx a reflectir l'onada,
per fondre la blancor del cansament,
d'aquest mar de sentits, terra esquinçada,

he ofert al vent el vell vaixell dels mots
per resseguir el combat que mai no cessa,
gosant orsar la vela, amb el ulls cots,
i retrobar els altars del sol que es vessa.

I he assajat un periple sens retorn
per robar el foc dels déus; com Prometeu,
viuré ancorat a l'ombra d'aquest forn

d'esculls que desafien el sojorn
d'aquest naufragi obert als ports, la deu
del somni assedegat després del born.

II LA TIRANIA DE ZEUS

Després de la banalització de l'escriptura, els esforços de Prometeu per instaurar una humanitat lliure i autosuficient han esdevingut eixorcs. El poeta, doncs, senyor de la paraula, ha estat desposseït del seu poder *sagrat* d'invocar la pluja, tot conjurant la malícia del Tirà: l'aliança que Dionisos i Deméter, amb el vist-i-plau del Sol, van establir amb Orfeu per tal de vessar els rius del vi de l'abundància i la fertilitat sobre la boira capriciosa de la Terra corre el risc d'haver estat inútil, si no ens apremem a trencar de nou les cadenes del titànida. Aquest és l'autèntic sentit d'allò que anomenem *profanació*. Cal reinventar l'autèntica *sacralitat* de la poesia, tot deslliurant-la de l'esclavatge de la lluita de classes.

Monòlegs de Prometeu

*ein Geschlecht, das mir gleich sei
zu leiden, zu weinen
zu genießen und zu freuen sich...¹*

J. W. GOETHE

*and blood within thy labyrinthine veins,
crawling like agony?*

P. B. SHELLEY

1. 'una estirp que siga igual a mi
per sofrir, per plorar
per gaudir i alegrar-se.'

És aquesta passió el meu destí?

Aquest eco de llengües com un pou
assedegat de vespres erms de gebre
com l'olor d'una absència pressentida
és tot l'àmbit del cercle que em governa.

I la constant fiblada
de l'àguila ferotge que em domina.

*¿Sabías, Prometeo,
que el deseo escondido
en el fuego que diste
a los hombres sedientos
sería eterno invierno
que consume el silencio
de la hiedra en el cuerpo?*

*Despertaste el aliento
de la bestia en la esfera.*

Silent endins d'aquest rocam eixorc,
t'he vist, volgut amant que empresonaves
la ment, quan la freixura em deslliuraves
de l'àguila burxaire com un corc.

Hi veia l'esplendor del primer fruit
rajant-te de la boca encara roja
del vi que t'oferí la cabra boja,
el goig primer del nèctar dins del pit

i el sol ixent del rostre a punt d'obrir
la teua carn lluent de llum primera
negant tot de roselles l'ampla esfera.

Però en presentir l'abís del fosc nadir
endins d'aquestes aigües selectives,
vaig conjurar les ànsies compulsives.

Escolteu-vos la veu
que retruny a les balmes,
com un eco feixuc
de la voluntat perduda
per la pueril vanitat
de la inconscient avarícia
amb què usàreu el foc
que us vaig atorgar:
Escolteu-vos la veu
de la voluntat pervertida.

Perduts en els abismes
del gebre i de la sang
pels viaranys nocturns
on riuen els insomnes;

immersos en l'onada
del foc dels mots esquerps
per retrobar els caus
de l'ésser que es revolta;

silents amb el desig
que ofega tots els àmbits
renaixerem al vespre

amb l'heura de les nafres
que creix sobre la cendra
enllà l'hivern dels cims.